

cialbetegnelse er senest fastsat i bekendtgørelse nr. 269 af 4. april 2005 om speciallæger.

Til § 33

Bestemmelsen, der er en videreførelse af § 4a i lægeloven, regulerer det nationale råd for lægers videreuddannelse, herunder udnævnelse, opgaver og sammensætning. Reglerne om det nationale råd for videreuddannelse er senest fastsat i bekendtgørelse nr. 1365 af 20. december 2000 om sammensætning af det nationale råd for lægers videreuddannelse og i bekendtgørelse nr. 176 af 19. marts 2001 om opgaver og forretningsorden for det nationale råd for lægers videreuddannelse.

Til § 34

Bestemmelsen er en videreførelse af § 4b i lægeloven og den regulerer de regionale videreuddannelsesråd for læger, herunder opgaver, sammensætning, virksomhed og påklage af afgørelser. Bestemmelsen om opretholdelse af 3 regionale videreuddannelsesråd blev bekræftet ved lægelovens tilpasning i foråret 2005 til kommunalreformen. Regler om de regionale videreuddannelsesråd for læger er senest fastsat i bekendtgørelse nr. 177 af 19. marts 2001 om de regionale videreuddannelsesråd for læger.

Kapitel 9

Kapitel 9 indeholder særlige regler om lægers ret til at ordinere afhængighedsskabende lægemidler.

Til § 35

Bestemmelsen er en videreførelse af § 5a i lægeloven, dog således at lovens hidtidige benyttelse af betegnelsen »euforiserende stoffer« overalt er erstattet af »afhængighedsskabende lægemidler«, som er den i dag anvendte sprogbrug for samme midler. Bestemmelsen giver Sundhedsstyrelsen hjemmel til at pålægge lægen at føre nøjagtige optegnelser ved ordination af afhængighedsskabende lægemidler.

Til § 36

Bestemmelsen er en videreførelse af § 5b i lægeloven og den regulerer betingelserne for fratagelse af retten til at ordinere afhængighedsskabende lægemidler.

Til § 37

Bestemmelsen, der er en videreførelse af § 5c i lægeloven, fastsætter muligheden for, at lægen selv kan fraskrive sig retten til at ordinere afhængighedsskabende lægemidler.

Til § 38

Bestemmelsen, der er en videreførelse af § 22, stk. 2, i lægeloven, fastsætter, at læger, der har mistet retten til at ordinere afhængighedsskabende lægemidler enten ved fratagelse eller fraskrivelse, ikke må foretage disse ordinationer og ikke må vildlede andre læger til at ordinere lægemidlerne for sig. Bestemmelsen er strafbelagt, jf. § 83 og straffes med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder.

Til § 39

Bestemmelsen er en videreførelse af § 5d i lægeloven og den forpligter embedslægen eller anden villig læge til at foretage ordinationer af afhængighedsskabende lægemidler for en læge, der har mistet ordinationsretten hertil. I den nuværende bestemmelse er det Sundhedsstyrelsen, der kan udpege en anden villig læge, men det foreslås i bestemmelsen, at embedslægen varetager denne funktion, da embedslæger har tættere kontakt med det behandlende sundhedsvæsen i lokalområdet.

Til § 40

Bestemmelsen er en videreførelse af § 5e i lægeloven og omhandler generhvervelse af retten til at ordinere afhængighedsskabende lægemidler.

Til § 41

Bestemmelsen, der er en videreførelse af § 5f i lægeloven, regulerer ordination af afhængighedsskabende lægemidler som led i behandling af personer for stofmisbrug.

Kapitel 10

Kapitel 10 indeholder regler for lægers pligter i forhold til det offentlige.

Til § 42

Bestemmelsen er en videreførelse af § 7 i lægeloven og den regulerer lægens pligt til at yde den første fornødne lægehjælp samt bortfald af denne pligt. Pligten til at yde den første fornødne hjælp gælder alle læger, der ikke har frigjort sig fra denne pligt, og kræver en opfordring fra den nødstedte selv, pårørende eller andre. Pligten ophører, når en anden læge overtager behandlingen. Ved gyldigt forfald forstås f.eks. sygdom, overanstrengelse eller alder, eller efter omstændighederne det forhold, at vedkommende er optaget af anden lægevirksomhed.